

[Arne Christiansen.]

billede, vi drøfter her i dag, som blyindholdet i tysk benzin. Jeg henviser til mindretalsbetænkningen side 16, sp. 1. Jeg kan også henvise til, at nøjagtig de samme synspunkter eller postulater, som her er fremført, går igen i folkebevægelsens kommentarer til den annonce, som de uretmæssigt har til-egnet sig fra et andet parti. For hvad er kendsgerningerne i denne forbindelse? Kommissionen har sat sig imod det tyske forslag om en grænse på 0,15 g pr. liter benzin, fordi eksperter i alle EF-lande og i øvrigt i industrilandene i almindelighed undtagen Tyskland er af den mening, at det vil føre til en forhøjelse af indholdet af andre stoffer, f.eks. fenol og andre mere sodrige stoffer, og af den grund har man grebet ind. Dertil kommer, at man mekanisk vil kunne løse problemet meget hurtigt. Det er fantastisk, at man ikke har bedre argumenter i miljøpolitikken end en sådan detalje, men det har altså været nødvendigt lige at tage dette, hvad jeg vil kalde pindehuggeri, op.

Jeg skal dernæst vende mig til mindretalsbetænkningens afsnit om u-landspolitikken. Uagtet at mindretallet ifølge betænkningen ikke føler sig overbevist om, at en selvstændig dansk bistandspolitik vil kunne oprettholdes, står det fast, at den danske bistandspolitik over for udviklingslandene ikke har været berørt under optagelsesforhandlingerne. Medlemslandene bevarer som hidtil deres handlefrihed på dette felt. Vore egne bistandsprogrammer vil kunne fortsættes og videreudvikles, vel at mærke hvis vi har de fornødne ressourcer, og det får vi kun ved medlemskab af EF.

Mindretallet taler om begrænsning af vor samhandel med u-landene, om alvorlig forringelse ved EF-medlemskab osv. Og hvad er så sandheden om handelspolitikken, som i modsætning til bistandspolitikken er et fællesanliggende? De europæiske Fællesskaber indførte pr. 1. juli 1971 et generelt toldpræferencearrangement over for udviklingslandene. Det medførte toldfrihed for alle industrielle færdigvarer og halvfabrikata in-

den for visse overgrænser. Det danske præferencearrangement, som har været gældende siden nytår, er stort set identisk med EFs generelle arrangement med hensyn til landekredsen, vareområdet og den tilbudte toldpræference. Det danske arrangement afløses i 1974 af EFs generelle.

Der er således ingen dækning for mindretallets tale om farlige perspektiver i EFs u-landspolitik. Det er en værdidom uden dokumentation. Tværtimod er tendensen en stadig liberalere holdning over for den tredje verden, hvilket også vil være et væsentligt punkt ved topmødet i Paris i oktober.

Må jeg yderligere spørge, da jeg ved, at u-landseksperterne blandt modstanderne også i vid udstrækning er identisk med Afrikaeksperterne: er det da forbigået deres opmærksomhed, at den højtærede udenrigsminister under sit Afrikabesøg i dette år netop af afrikanske politiske ledere er blevet opfordret til at fremskynde de danske bestræbelser for medlemskab, fordi man derved ser større muligheder for Danmarks bistand, og også fordi man ønsker det snævre samarbejde med et udvidet fællesmarked?

Og må jeg så til slut anføre et citat:

„Konklusionen må blive, at vi i debatten må holde u-landshjælp for sig og EEC for sig.“

Det står i det ærede medlem hr. Overgaard Nielsens bog mod fællesmarkedet, side 97. Jeg kan sige, at jeg for en gangs skyld er enig med hr. Overgaard Nielsen.

Lembourn: Den første del af debatten om dansk tilslutning til fællesmarkedet gik jo i væsentlig grad på økonomiske emner og jordproblemer. Efterhånden som modstanderne af dansk tilslutning er blevet tilbagemødt på disse områder, har man koncentreret sig om angreb på vor nationale selvstændighed og vor kulturelle selvstændighed, og det hele er blevet noget mere følelsesmæssigt. Jeg vil gerne sige noget om den sag.

Noget af det indhold i vor kultur, som er mest afgørende for os, er vores sprog. Er